

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, IČ: 67010041, se sídlem Cejl 866/50a, Brno, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) statutární město Přerov, se sídlem Bratrská 34, Přerov, II) Ředitelství silnic a dálnic České republiky, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, III) Egeria, z. s., IČ: 22892133, se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MZP/2017/570/119, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 28. 2. 2018, č. j. 65 A 95/2017 - 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč. Tato částka bude vyplacena žalobci k rukám jeho zástupkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci shora označeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti nadepsanému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 5. 2017, č. j. KUOK 25422/2017. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně povolil osobě zúčastněné na řízení II) výjimku dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK"), k zásahu do biotopů 26 zvláště chráněných druhů živočichů stavbou „dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov" v km 75,66-85,40.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla nesprávně odůvodněno vypořádání námitky týkající se vegetačního klidu a hnízdění ptáků stanoveného v podmínce č. 6. Podle žalobce by v této podmínce mělo být uvedeno přesné časové rozmezí vegetačního období a období, kdy probíhá rozmnožování dotčených ptáků. Správní orgány také neupřesnily plochy, na kterých by mělo dojít k náhradní výsadbě místních druhů dřevin podle podmínky č. 8, plošný rozsah výsadby, počet dřevin a jejich konkrétní druhy. Správní orgány také měly uvést přesnou dobu, kdy má dojít k výsadbě, a informace o následné péči o dřeviny.

[3] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně rozhodl o výjimce bez znalosti potřebných podkladů a souvislostí, protože až v podmínce č. 17 svého rozhodnutí stanovil povinnost zpracovat „Projekt ochranných opatření" pro zasažené citlivé lokality. Studie měla být podle žalobce součástí spisu, aby se k ní mohli účastníci vyjádřit. Žalovaný tak porušil § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, protože neshromáždil všechny potřebné a relevantní podklady pro rozhodnutí k ochraně veřejného zájmu.

[4] Stěžovatel nakonec namítal, že správní orgány se nezabývaly tím, zda neexistuje jiné uspokojivé řešení trasy dálnice. Správní orgány měly podle žalobce zpochybnit již provedený výběr varianty vedení dálnice, protože tento výběr v procesu EIA neproběhl řádným způsobem a současně zvolená trasa D1 0136 má procházet zastavěným územím městské části Dluhonice.

[5] K námitce vymezení období vegetačního klidu a hnízdění ptáků krajský soud shledal, že správní orgány stanovily hlavní zájmy, které je nutné chránit, a období, kdy k ochraně těchto zájmů má dojít. Podmínka č. 6 se tedy vztahuje na široký rozptyl vývoje živočichů, konkrétně na rozmnožování, hnízdění, vývoj raných stádií odchovu mláďat. Jedná se o tak specifická období, že ochrana jednotlivých živočichů musí být individualizovaná a musí vycházet z přesné znalosti počasí a stavu populace chráněného živočicha v době, kdy má ke konkrétnímu zásahu stavebníka dojít. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v současné době dochází ke zcela zásadním rozdílům v počasí v průběhu jednotlivých let a od toho se odvíjí i životní cykly chráněných živočichů, které nelze předem předvídat. Pokud je cílem podmínek stanovených v rozhodnutí o výjimce skutečná ochrana chráněných druhů, musí být jejich ochrana zajištěna tak, aby byla účinná a nejednalo se toliko o formální proklamaci správního orgánu. Pokud by krajský soud přistoupil na argumentaci žalobce, mohla by nastat situace, kdy bude období vegetačního klidu stanoveno příliš široce (aby obsáhlo všechna chráněná stádia vývoje živočichů), čímž by se stavebníkovi *de facto* znemožnilo provádět stavební práce. Pokud by však vegetační období bylo v rozhodnutí stanoveno úzce, nemuselo by se

shodovat se skutečným stavem a mohlo by dojít k nevratnému zásahu do vývoje a rozmnožování chráněných živočichů.

[6] K námitce náhradní výsadby dřevin krajský soud shledal, že ukládá-li správní orgán povinnost ke konkrétní výsadbě podle § 9 ZOPK, je nutné, aby jasně stanovil, kde má k náhradní výsadbě dojít a jaký druh stromu má být vysazen. Rozhodnutí o výjimce se však netýká ochrany dřevin jako takových a nenahrazuje rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin či náhradní výsadbě. Zmiňuje výsadbu dřevin pouze v souvislosti s ochranou živočichů, kterých se výjimka týkala, za účelem zajištění vhodného prostředí pro rozvoj populace těchto živočichů. Správní orgány individualizovaly podmínku s ohledem na jednotlivé chráněné živočichy; tyto parametry by v případě povolování kácení dřevin musely správní orgány následně dodržet a nesměly by rozhodnout o náhradní výsadbě geograficky nepůvodních dřevin, které by měly na přežití chráněných živočichů negativní vliv. Na rozdíl od řízení o povolení výjimky ke kácení dřevin neměly povinnost konkretizovat náhradní výsadbu způsobem, který požadoval žalobce.

[7] Co se týče projektu ochranných opatření, ten se podle krajského soudu vztahuje na fázi provádění stavby po stavebním povolení a rozhodnutí o výjimkách. Projekt by měl být zpracovaný v rámci dozorové činnosti správního orgánu, který bude kroky prováděné stavebníkem kontrolovat. Na základě oprávnění podle § 66 ZOPK by správní orgány mohly stavebníkovi zakázat činnost, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody a živočichů. Stavebník by měl povinnost na základě tohoto dokumentu podrobně konkretizovat ochranná opatření pro lepší možnost kontroly, zda zachovává podmínky stanovené správními orgány. To, že správní orgány na základě doporučení uvedeného v biologickém průzkumu, uložily v tomto rozhodnutí o výjimce stavebníkovi zpracovat podrobný dokument ohledně jednotlivých ochranných opatření, bylo nad rámec rozhodování o výjimce podle § 56 ZOPK, což ale nelze považovat za vadu, která by způsobovala nezákonnost vlastního rozhodnutí.

[8] K námitce neprokázání veřejného zájmu a neexistence jiného uspokojivého řešení D1 0136 nakonec krajský soud konstatoval, že správní orgán při rozhodování o výjimce není oprávněn posuzovat jiné varianty vedení dálnice; i kdyby dospěl k závěru, že by byla s ohledem na obyvatele či území vhodnější jiná varianta, nemá jakoukoli možnost trasování dálnice v této fázi řízení upravit či změnit. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015 - 51, potom Nejvyšší správní soud poznamenal, že *„[v] řízení dle § 56 není prostor pro zkoumání jiných variant trasy, neboť námitky ve vztahu k výsledkům procesu SEA lze uplatňovat v průběhu územního plánování, případně v návrhu na zrušení příslušné územně plánovací dokumentace, a námitky ve vztahu k výsledkům procesu EIA pak mají své místo v územním řízení, resp. v žalobě proti vydanému územnímu rozhodnutí“*. Podle krajského soudu to, že v nyní rozhodované věci u prioritní dopravní stavby nebyl z důvodu jeho délky proces přípravy dálnice D1 0136 standardní, nelze napravovat v rámci řízení o výjimce podle § 56 ZOPK.

[9] Krajský soud dále uvedl, že po orgánu ochrany přírody rozhodujícím o výjimce dle § 56 ZOPK nelze žádat, aby například fakticky zpracovával alternativní stanoviska k již existujícímu stanovisku EIA za účelem vyloučení existence jiné vhodné varianty a aby

rovněž objektivním způsobem zohlednil existenci kumulativních a synergických vlivů přesahujících území příslušného kraje. Takový požadavek zjevně podle Nejvyššího správního soudu neodpovídá povaze a smyslu řízení o výjimce ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva EU. V tomto řízení požadavek neexistence jiného uspokojivého řešení po ukončení fáze koncepčního hledání trasy směřuje především ke zvažování konkrétních opatření k minimalizaci dotčení zvláště chráněných druhů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013 - 38). V opačném případě by podle Nejvyššího správního soudu orgán ochrany přírody překročil meze své působnosti, pokud by posuzoval možnosti udělení výjimky zcela bez ohledu na obsah žádosti a závěry předchozích fází. Kritériem pro posouzení reálnosti konkrétní varianty nejsou toliko hlediska ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, nýbrž musejí být zvažovány i jiné okolnosti a jejich vzájemné vlivy, k jejichž posouzení není správní orgán v řízení o výjimce dle § 56 oprávněn. Nemá-li tedy doloženo, že pro daný úsek prokazatelně existuje jiná reálná varianta trasy, není v rámci posuzování „existence jiného uspokojivého řešení“ povinen ani oprávněn komplexně posoudit reálnost alternativních dopravních tras, které nebyly v předchozích fázích posouzeny, či naopak již byly odmítnuty.

[10] V rozsudku krajského soudu bylo poukázáno na to, že žalobce odůvodnil svůj návrh alternativní trasy vedení dálnice D1-0136 nikoli z pohledu ochrany živočichů, kterých se týkala výjimka podle § 56 ZOPK, nýbrž pouze v souvislosti s negativními vlivy na obyvatele Dluhonic. K této otázce vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015 - 51, že *„nezbytnou podmínkou toho, aby mohla být v řízení dle § 56 zvažována nová varianta, je její reálnost a uskutečnitelnost a zároveň musí být věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů“*. To se ale v nyní rozhodované věci nestalo. Žalobce nenamítal jinou variantu z pohledu ochrany jednotlivých chráněných živočichů či konkrétních biotopů, nezdůvodnil, proč by byla jiná konkrétní varianta pro tyto živočichy vhodnější. Veškeré jeho úvahy se týkají jiné varianty D1 0136 s ohledem na Dluhonice a jejich obyvatele.

II. Kasační stížnost a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. K závěru ohledně vymezení období vegetačního klidu (stanovení časově konkrétního období, kdy lze či nelze provádět terénní práce, kácení dřevin apod.) stěžovatel namítá, že krajský soud pouze vychází z vyjádření žalovaného k žalobě a v jeho rozsudku chybí přezkoumatelná argumentace, která by reagovala na obsah žalobního bodu.

[12] Správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému nic nebránilo v tom, aby do podmínky č. 6 uložil přesné a vymahatelné termíny, jak ostatně již bylo učiněno v řízení o předchozí výjimce, čehož důkazem je rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28. 4. 2010 a v něm uložené podmínky č. 4 a č. 11. Ukládání konkrétních termínů na ochranu biotopů během roku je zcela standardním postupem v rámci celé ČR, jak dokládají další rozhodnutí, na která stěžovatel jmenovitě odkazuje. Naopak rozhodnutí krajského úřadu a žalovaného z tohoto trendu nelogicky vybočuje.

[13] Stěžovatel dále namítá nesprávné vypořádání námitky absence stanovení počtu a druhů dřevin pro náhradní výsadbu, doby jejich péče apod. Stěžovatel se s názorem krajského soudu neztotožňuje, neboť ho považuje za nesprávný a za mimoběžný a také za nepřezkoumatelný, neboť v napadeném rozsudku chybí argumentace, která by skutečně reagovala na obsah příslušného žalobního bodu. Ten se totiž hlavně týká popisu analogického případu povolení výjimky pro dálnici D 4704 a jen okrajově zmiňuje i řízení o kácení mimolesních dřevin.

[14] Podle stěžovatele bylo možné podmínku č. 8 správně uložit jen s těmito údaji, aby se s nimi mohli účastníci řízení seznámit a příp. v odvolání proti nim brojit (změnou či doplněním). Pokud má stěžovatel ve smyslu § 70 odst. 1 ZOPK skutečně a efektivně hájit zájmy veřejnosti při ochraně přírody a krajiny, pak musí mít také vůbec nějakou zákonnou možnost. Pokud tyto údaje v podmínce č. 8 chybějí, pak stěžovatel nezná žádný efektivní způsob, jak by mohl dosáhnout přesnějšího obsahu této podmínky, která má funkci kompenzačního opatření v řízení o výjimce, které skončilo vydáním žalovaného rozhodnutí.

[15] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně vypořádal jeho námitku týkající se vypracování „Projektu ochranných opatření“. Stěžovatel i v tomto případě závěry krajského soudu považuje za mimoběžné a nepřezkoumatelné. Stěžejní obsah argumentace stěžovatele v žalobě se týká popisu analogického případu povolení výjimky pro dálnici D 4704, v níž dokládá, že pokud správní orgán v řízení o výjimce odůvodněně a nadstandardně skutečně potřebuje pro své rozhodování podrobnější studie, které se vztahují až k samotnému provádění stavby, tak si je od žadatele o výjimku vyžádá mezi podklady řízení o výjimce a pak umožní účastníkům řízení se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Podle stěžovatele je nelogické, pokud si krajský úřad v řízení o výjimce vyžádá zpracovat „Projekt ochranných opatření“ týkající se ochrany cenných biotopů určený pro fázi po vydání stavebního povolení, ačkoliv stavba ještě pravomocné stavební povolení nemá. Stěžovatel tak nemá možnost se s projektem seznámit a vyjádřit se k němu.

[16] Stěžovatel nakonec brojí proti vypořádání námitky absence řádného doložení neexistence jiného uspokojivého řešení vůči navrhované trase dálnice D1 0136. Stěžovatel namítá, že protože v tomto konkrétním případě došlo ke zjevnému pochybení procesu EIA v roce 2000 podle zákona č. 244/1992 Sb., ačkoliv obyvatelé Dluhonic naléhali na žalovaného, ať nechá vyhodnotit i trasu mimo zastavěnou část Dluhonic, která by se jí vyhnula. Současně by mohla tato trasa minout i řadu dotčených biotopů.

[17] Podle názoru stěžovatele případ chybného výběru varianty dálnice D1 0136, která dle zákona č. 244/1992 Sb. získala stanovisko EIA dne 15. 12. 2000, aniž došlo k posouzení jiných variant této dálnice, a kterou česká vláda zařadila ve smyslu § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, mezi prioritní dopravní stavby, takže nový proces EIA nebyl proveden, odpovídá případu chybného výběru varianty plavebního kanálu u Přelouče. Zde stěžovatel odkazuje na rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 – 40, a ze dne 2. 10. 2015, č. j, 2 As 84/2015 – 56.

[18] Stěžovatel v rámci řízení o výjimce upozornil na existenci jiné trasy dálnice D1 0136 v tzv. „západní“ variantě, kterou si jako námět pro správní řízení o povolování dálnice D1

0136 nechal podle ČSN vyprojektovat, takže jiné uspokojivé řešení je tedy technicky reálné. Tento reálný námět „západního“ obchvatu Dluhonic se vyhýbá nejen zastavěnému území Dluhonic, ale i některým dotčeným lokalitám s cennými biotopy. V této souvislosti lze samozřejmě připustit námitku žalovaného v jeho vyjádření ze dne 17. 1 2018 k žalobě stěžovatele, že námět „západní“ varianty dálnice D1 0136 protíná lokální biocentrum Pod Doubravkou, což je rizikový stav. To je sice pravda, že plošně tato varianta protíná toto území, nicméně stěžovatel upozorňuje, že různé dálnice, které se připravují a stavějí, také protínají různá biocentra a biokoridory či území NATURA 2000 (např. obchvat Frýdku-Místku dálnicí R48 protíná EVL řeky Morávky či dálnice R5509 a R5510 u Bzence protíná ptačí oblast apod.) nebo významné krajinné prvky či lesní porosty apod., nicméně důležitější je, jakým technickým způsobem tato území překonávají – většinou mosty či estakády nebo tunely, takže dotčení je nízké.

[19] Krajský úřad i žalovaný za této situace tedy měli na základě svých úředních znalostí upozornit, že v této „západní“ trase se konkrétně nacházejí jiné lokality s cennými organismy, anebo požádat AOPK ČR jako odbornou instituci MŽP, aby k tomuto námětu vydala odborné stanovisko či posudek, zda z hlediska zájmů ZOPK resp. ve smyslu vlivu na dotčené biotopy, je tato trasa přijatelná či nikoliv. Krajský úřad a ani žalovaný nic takového neučinily, jen spekulativně tvrdí, že tato „západní“ varianta je z hlediska řízení o výjimce nevhodná a dokonce že je nereálná. Tato tvrzení ovšem nemají oporu v žádném relevantním podkladu ve spise, takže je nutné je považovat za nepřezkoumatelné či spekulativní. Je totiž povinností správních orgánů, aby ve správních řízeních svá tvrzení dokládaly, jinak je jejich postup nezákonný.

[20] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout. K první námitce stěžovatele uvádí, že krajský soud se touto námitkou řádně zabýval. K druhé námitce uvádí, že krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán nebyl povinen konkretizovat výsadbu způsobem, který požaduje stěžovatel. Ke třetí kasační námitce uvádí, že meritum žalobního bodu stěžovatele spočívalo v tvrzení stěžovatele ohledně nemožnosti se seznámit s obsahem projektu ochranných opatření. S touto námitkou se krajský soud vypořádal a konstatoval, že nedošlo ke zkrácení práv stěžovatele ve správním řízení. K poslední námitce stěžovatele osoba zúčastněná na řízení I) odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015 - 51, podle kterého není možné v řízení o výjimce svévolně posuzovat reálnost potenciálních variant, k jejichž posouzení jsou určena jiná řízení. Stěžovatel vůbec věrohodně nedoložil, že jiná varianta trasování dálnice D1 0136 může představovat menší zásah do přirozeného vývoje konkrétních zvláště chráněných druhů živočichů.

[21] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podmínka č. 6 je jednoznačná a kontrolovatelná, neboť každý odborník na životní prostředí, resp. každý ornitolog a každý zoolog pozná, kdy je doba hnízdění a kdy je doba rozmnožování, aniž by toto musel mít konkretizováno přesným termínem.

[22] K druhé námitce uvádí, že působnost a pravomoc ve věcech rozhodování o náhradní výsadbě je svěřena podle ZOPK jinému subjektu veřejné správy, než který

rozhoduje o výjimce. Navrhovatelem náhradní výsadby je žadatel o povolení kácení. Je povinností žadatele, aby při navrhování náhradní výsadby respektoval rozhodnutí o výjimce, kterým disponuje a které je povinen naplňovat.

[23] Ve vztahu ke třetí námitce uvádí, že odůvodnění tohoto bodu kasační stížnosti pokládá za nejasné a zmatečné. Na straně jedné stěžovatel napadá absenci Projektu ochranných opatření v řízení o výjimce, která je podkladem změny územního rozhodnutí o umístění stavby, na straně druhé upozorňuje, že je nelogické, pokud si krajský úřad v řízení o výjimce vyžádá zpracování projektu ochranných opatření, ačkoliv stavba ještě nemá pravomocné stavební povolení.

[24] K poslední námitce uvádí, že odborné stanovisko EIA ze dne 15. 12. 2000 bylo podkladem vydání územního rozhodnutí č. 32/2006 ze dne 3. 3. 2006, kterým byla umístěna dotčená stavba. Je nepochybné, že stěžovatelem tvrzená nezákonnost stanoviska EIA mohla být z podnětu stěžovatele napadena u soudu a soudem přezkoumána souběžně s tímto územním rozhodnutím. Otázkou zůstává, proč tak stěžovatel neučinil a činí tak až nyní, a to v rámci řízení o výjimce. Učinil tak až po více než desetileté nečinnosti u subjektu veřejné správy (krajského úřadu rozhodujícího o výjimce), do jehož pravomoci ani působnosti nepřísluší přezkoumávat zákonnost stanoviska EIA ze dne 15. 12. 2000.

[25] Osoba zúčastněná na řízení III) a žalovaný se ke kasační stížnost nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[26] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud se nesprávně vypořádal s jeho námitkou proti vymezení podmínky č. 6 v rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se vegetačního klidu a hnízdění ptáků. Krajský soud podle stěžovatele pouze vycházel z vyjádření žalovaného k žalobě a v jeho rozsudku chybí přezkoumatelná argumentace, která by reagovala na obsah žalobního bodu. Konkrétní nevymezení období vegetačního klidu považuje stěžovatel za nesprávné.

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se touto námitkou zabýval zcela přezkoumatelným způsobem. Z argumentace krajského soudu je zřejmé, proč tuto námitku nepovažoval za důvodnou. Soud přitom nemá povinnost reagovat na každý dílčí argument, který je součástí žaloby (tj. v tomto případě odkaz na jiné rozhodnutí krajského úřadu), jelikož jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Za vadu odůvodnění rozsudku potom nelze považovat situaci, kdy se soud ztotožní s vyjádřením účastníka

řízení, v tomto případě žalovaného, a v odůvodnění rozsudku z něj vychází. Naopak se jedná o korektní a standardní postup.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu ani při věcném vypořádání této námitky. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako podmínku č. 6 stanoví: „*Zemní práce v prostoru celé stavby nesmí být zahajovány ve vegetačním období, kácení dřevin a odstraňování vegetačního krytu musí být* [prováděno] *mimo vegetační období a mimo období rozmnožování živočichů a hnízdění ptáků. Vlastní kácení stromů s potenciálními úkryty pro netopýry uskutečnit až tehdy, bude-li vyloučeno, že se v nich nevyskytují netopýři.*“

[31] Skutečnost, že v určitých případech, na které odkazuje v kasační stížnosti stěžovatel, bylo období zákazu zásahů vymezeno konkrétně, sama o sobě neznamená, že tak musí být činěno vždy. Argumentace krajského soudu, že ochrana jednotlivých živočichů musí být individualizovaná a musí vycházet z přesné znalosti počasí a stavu populace chráněného živočicha v době, kdy má ke konkrétnímu zásahu stavebníka dojít, je racionální. Stejně tak lze přisvědčit argumentu, že v současné době dochází ke zcela zásadním rozdílům v počasí v průběhu jednotlivých let a od toho se odvíjí i životní cykly chráněných živočichů, které nelze předem předvídat. Obdobnou argumentaci uvedl v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Nelze tedy konstatovat, že by se jednalo o situaci, kdy dochází při rozhodování skutkově stejných nebo obdobných případů k nedůvodným rozdílům (§ 2 odst. 4 správního řádu), jelikož způsob vymezení zákazu zásahů byl v tomto případě odůvodněn.

[32] Nejvyšší správní soud poznamenává, že trvání vegetačního klidu ani období rozmnožování živočichů a hnízdění ptáků nejsou nijak závislé na rozhodnutí správního orgánu. Vymezení konkrétního časového období pro zákaz zemních prací tak ve svém důsledku může být pro stavebníka méně restriktivní. Dotčené stanovení zákazu zahajování zemních prací nijak nevylučuje kontrolu dodržování tohoto zákazu (především prostřednictvím ekologického dozoru), jelikož jak období vegetačního klidu, tak období rozmnožování živočichů a hnízdění ptáků jsou objektivní skutečnosti, které lze pozorovat i prokázat. Samy o sobě proto postačí pro vymezení období, kdy k zahájení zemních prací nemůže docházet.

[33] Vhodná je také poznámka žalovaného v napadeném rozhodnutí, že konkrétně určenou dobu vegetačního klidu nestanoví ani právní předpis. Podle § 5 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, [k]*ácení dřevin se provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu*. *Obdobím vegetačního klidu se rozumí období přirozeného útlumu fyziologických a ekologických funkcí dřeviny*. I s ohledem na to je vymezení období zákazu zahajování zemních prací podle podmínky č. 6 dostatečně určité.

[34] Stěžovatel dále namítal absenci řádného vypořádání námitek proti podmínce č. 8 rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud se podle stěžovatele s touto námitkou vypořádal nepřezkoumatelným způsobem, jelikož přehlédl argumentaci stěžovatele, která se týkala popisu analogického případu povolení výjimky pro dálnici D 4704. Správní orgán I. stupně měl podle stěžovatele v této podmínce uvést, jaké druhy dřevin mají být dosazeny a vysazeny, v jakém počtu, do jakého termínu, jak dlouho bude prováděna péče o ně apod.

Podle názoru stěžovatele bylo možné tuto podmínku správně uložit jen s těmito údaji, aby se s nimi mohli účastníci řízení seznámit a příp. v odvolání proti nim brojit (změnou či doplněním).

[35] Podmínka č. 8 uvedená v rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanoví: „*Dosadbu dřevin do břehových porostů v úsecích vodních toků křížených tělesem dálnice a výsadbu dřevin v rámci vegetačních úprav stavby provádět z geograficky původních druhů dřevin, odpovídajících danému stanovišti. V rámci náhradní výsadby rovněž vysazovat dřeviny vhodné pro záměrem dotčené zástupce zvláště chráněných druhů hmyzu*.“

[36] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv by bylo vhodné, aby krajský soud výslovně reagoval na námitku stěžovatele odkazující na popis analogického případu o povolení výjimky pro dálnici D 4704, absence odpovídající argumentace nevede k nepřezkoumatelnosti rozsudku. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud při posouzení této námitky vycházel z rozsudku NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 3 As 212/2015 - 80, podle kterého v řízení výjimce podle § 56 ZOPK postačuje nižší míra konkretizace náhradní výsadby. Srovnání s výjimkou v případě dálnice D 4704 proto nepovažoval za relevantní.

[37] Nejvyšší správní soud se přitom s tímto hodnocením také nyní ztotožňuje. Podle výše uvedeného rozsudku, „[z]*atímco rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody se vydává ještě před územním řízením a je* de facto *podmínkou pro možnost vydání rozhodnutí o umístění stavby (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 – 38, nebo ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 140), rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les se vydává až poté, co již existuje územní rozhodnutí o umístění stavby, a to právě proto, že teprve rozhodnutím o umístění stavby je jednoznačně určeno, na které pozemky bude stavba umístěna a které dřeviny je nutno kvůli stavbě odstranit (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84, publikován pod č. 1788/2009 Sb. NSS). Jelikož až územní rozhodnutí stanoví konkrétní pozemky, na kterých bude stavba umístěna, je zjevné, že i míra konkretizace podmínek pro provedení kácení mimolesních dřevin a případný rozsah náhradní výsadby budou zcela odlišné u rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les podle § 8 zákona o ochraně přírody na straně jedné a u výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody na straně druhé. Míru konkretizace podmínek stanovených těmito rozhodnutími tedy nelze paušálně srovnávat, jak to činí stěžovatel*.“

[38] Ačkoliv v posuzovaném případě vydání územního rozhodnutí vydání výjimky podle § 56 ZOPK předcházelo, tato skutečnost nevede k odlišnému posouzení věci. Jak v napadeném rozsudku vhodně konstatoval krajský soud, „*v nyní řešené věci se podmínka č. 8 rozhodnutí o výjimce však netýká ochrany dřevin jako takových, nenahrazuje rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin či náhradní výsadbě. Zmiňuje výsadbu dřevin pouze v souvislosti s ochranou živočichů, kterých se výjimka týkala, za účelem zajištění vhodného prostředí pro rozvoj populace těchto živočichů.*“ Tento závěr odpovídá odůvodnění podmínky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud dodává, že druhy dřevin vysazované v rámci náhradní výsadby jsou z formulace podmínky patrné, jelikož se má provádět z „*geograficky původních druhů dřevin, odpovídajících danému stanovišti*“, případně se má jednat o „*dřeviny vhodné pro záměrem dotčené zástupce zvláště chráněných druhů*

hmyzu“. Přestože konkrétní druhy dřevin nejsou vymezeny jmenovitě, jejich množina je podmínkou č. 8 stanovena jednoznačně.

[39] Míra konkretizace náhradní výsadby v podmínce č. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto s ohledem na okolnosti posuzovaného případu dostatečná. Konkrétní podmínky náhradní výsadby, včetně následné péče o dřeviny, mohou být následně stanoveny v rozhodnutí o povolení kácení dřevin podle § 8 a 9 ZOPK, které jejich stanovení výslovně předpokládá. Co se týče odkazu stěžovatele na rozhodnutí o výjimce ze dne 9. 2. 2010, č. j. 365/M/10 6944/ENV/10, vydané v souvislosti s výstavbou dálnice D 4704 Lipník nad Bečvou – Bělotín, Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 3 As 212/2015 - 80, konstatoval, že míra konkretizace podmínek náhradní výsadby v této výjimce odpovídá velmi pokročilé fázi povolovacího řízení, v níž byla výjimka vydána (fáze realizace stavby). Okolnosti vydání této výjimky byly tedy jiné, než v posuzovaném případě.

[40] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku proti vypracování „Projektu ochranných opatření“ po skončení řízení o výjimce stanovenému v podmínce č. 17 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I v tomto případě je podle stěžovatele odůvodnění rozsudku nepřezkoumatelné, jelikož krajský soud se nevypořádal s celou jeho argumentací.

[41] Uložení podmínky č. 17 na zpracování Projektu ochranných opatření je podle stěžovatele nelogické a vybočuje z účelu řízení o výjimce, neboť správní orgány musejí mít do skončení řízení o výjimce všechny potřebné podklady ve spisu. Případné „dozorové úkoly“ řeší stanovený ekologický dozor (viz podmínka č. 1 rozhodnutí o výjimce) nebo ČIŽP. Stěžovatel se přitom s tímto postupem během cca 20 let své účasti v řízení o výjimce setkává poprvé.

[42] Podmínka č. 17 rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanoví: „*Pro další stupně přípravy stavby bude vypracován dokument Projekt ochranných opatření (POO) pro zasažené citlivé lokality, který stanoví přesná opatření pro realizaci jednotlivých stavebních objektů v těchto citlivých lokalitách. Investor zajistí zaslání tohoto dokumentu v tištěné nebo v elektronické podobě povolujícímu orgánu ochrany přírody, nejpozději do 31. 12. 2017.*“

[43] Ani v tomto případě neshledal Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku, jelikož z argumentace krajského soudu je zřejmé, z jakých důvodů nepovažoval námitku stěžovatele za důvodnou. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu také vyplývá, že se nejedná o rovnocennou situaci, jako v případě výjimky pro dálnici D 4704.

[44] K posouzení této námitky považuje Nejvyšší správní soud za nutné vyjasnit, jakým dokumentem má „Projekt ochranných opatření“ být. Podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podmínka č. 17 stanovena v souladu s doporučeními uvedenými v biologickém průzkumu předloženém žadatelem. Účelem této podmínky má být podle rozhodnutí v maximální možné míře vyprecizovat potřebná opatření ve vztahu k ochraně zvláště chráněných druhů dotčených předmětným záměrem.

[45] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že návrh ochranných opatření obsahuje kapitola č. 6 biologického průzkumu. V ní je uvedeno, že se jedná o opatření, která by měla minimalizovat negativní vlivy na zjištěné zvláště chráněné druhy živočichů, a to jak v době realizace záměru, tak i během jeho následného provozu a která by měla být součástí podmínek pro stavební povolení. Kapitola dále obsahuje seznam opatření před započetím výstavby, opatření během výstavby a trvalá opatření.

[46] Podle vyjádření žalovaného k žalobě je „Projekt ochranných opatření“ určen k přípravě projektové dokumentace pro provádění stavby, tedy pro stupeň projektu následujícího po vydání stavebního povolení, které nepodléhá žádnému řízení. Žalovaný si toto opatření vyžádal z důvodu naplnění účelu dozorové činnosti podle § 5b odst. 3 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 6 ZOPK a může uplatnit určité korekce záměru při aplikaci § 66 ZOPK.

[47] Nejvyšší správní soud konstatuje, že zpracování „Projektu ochranných opatření“ nebo jiného obdobného dokumentu není obecně podmínkou vydání výjimky podle § 56 ZOPK. Stěžovatel také nenamítá, že by rozhodnutí o výjimce bez tohoto podkladu neobstálo. Z obsahu správního spisu a vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že tento dokument bude relevantní až v době po vydání stavebního povolení. Z toho plyne, že se nejedná o podklad nezbytný pro samotné vydání výjimky podle § 56 ZOPK. Konkrétní podmínky realizace stavby potom budou předmětem právě stavebního řízení. Úvahy stěžovatele, zda je zpracování „Projektu ochranných opatření“ v této fázi povolovacího procesu stavby logické či obvyklé, samy o sobě zákonnost tohoto postupu nezpochybňují. Co bude obsahem tohoto podkladu, potom vyplývá z kapitoly 6 biologického hodnocení, ke kterému se měl stěžovatel možnost vyjádřit. Stěžovatel nicméně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v řízení před krajským soudem k dotčené kapitole biologického hodnocení žádné námitky nevznesl. K žádnému zkrácení práv stěžovatele ve vztahu k nemožnosti vyjádřit se k podkladům řízení proto nedošlo.

[48] Stěžovatel nakonec namítá, že nebyla doložena neexistence jiného uspokojivého řešení ve smyslu § 56 odst. 1 ZOPK ve vztahu k navrhované trase dálnice. Stěžovatel namítá, že v tomto konkrétním případě došlo ke zjevnému pochybení v procesu EIA v roce 2000 podle zákona č. 244/1992 Sb., ačkoliv obyvatelé Dluhonic naléhali na žalovaného, ať nechá vyhodnotit i trasu mimo zastavěnou část Dluhonic, která by se jí vyhnula. Současně by mohla tato trasa minout i řadu dotčených biotopů.

[49] Stěžovatel zde odkazuje na judikaturu zdejšího soudu, především rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40. Stěžovatel měl v rámci řízení o výjimce upozornit na existenci jiné alternativní trasy dálnice D1 0136 v tzv. „západní“ variantě, kterou si nechal podle ČSN vyprojektovat, takže jiné uspokojivé řešení je tedy technicky reálné. Tento reálný námět „západního“ obchvatu Dluhonic se vyhýbá nejen zastavěnému území Dluhonic, ale i některým dotčeným lokalitám s cennými biotopy.

[50] Nejvyšší správní soud k posouzení této námitky nejprve považuje za vhodné shrnout relevantní judikaturní východiska. V rozsudku ze dne 20. února 2015 č. j. 5 As 54/2013 - 78, dospěl k závěru že *„v řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není prostor pro zkoumání jiných variant trasy, neboť … námitky ve vztahu*

k výsledkům procesu EIA … mají své místo v územním řízení, resp. v žalobě proti vydanému územnímu rozhodnutí“. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že zkoumáním dalších možných variant v rámci řízení o výjimce by se „*popírala logická návaznost jednotlivých kroků a procesy SEA a EIA by ztrácely smysl, pokud by jejich výsledek neměl být závazný pro další postupy. Tyto úvahy by se též odehrávaly zcela mimo předmět příslušného správního řízení, který je vymezován žadatelem, odvíjí se od plánovaného umístění konkrétní stavby. V daném řízení chybí jakýkoli prostor pro zvažování jiných variant stavby (v daném případě jiné trasy dálnice). Na tom nic nemění ani podmínka uvedená v § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v neexistenci jiného uspokojivého řešení. Tím měl zákonodárce na mysli řešení (včetně konkrétních opatření k minimalizaci zásahů dotčení zvláště chráněných druhů), které je v době rozhodování správních orgánů skutečně reálné, nikoliv hypotetické, tedy takové, které již bylo v předcházejících zmiňovaných procesech jakožto možná alternativa posuzovaného záměru vyloučeno.*“

[51] V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, potom Nejvyšší správní soud tento závěr doplnil tak, že „*K tomu, aby stanovisko EIA skutečně představovalo překážku pro zkoumání jiných možných podob záměru v rámci řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody, musí být v rámci procesu EIA posouzeny ty varianty záměru, které reálně připadají v úvahu. Jestliže posuzování vlivů na životní prostředí pomine některou variantu, která by mohla představovat menší zásah do předmětu ochrany zákona o ochraně přírody, nezbývá, než aby ji plnohodnotně posoudil orgán ochrany přírody v řízení o výjimce ze zákazu škodlivě zasahovat do vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. V takovém případě totiž stanovisko EIA neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že ‚neexistuje jiné uspokojivé řešení‘.*“

[52] Dále však upřesnil, že „*výše předestřené úvahy nemají být branou k bezbřehé revizi procesů posuzování vlivů na životní prostředí v následných správních řízeních. Týkají se – s ohledem na uvedenou argumentaci – jen řízení podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody, a to pouze v tom rozsahu, kdy předmětem žádosti je též výjimka pro rostlinný či živočišný druh, který je předmětem ochrany podle práva Evropské unie. Dále pak musí jít o situaci, kdy není zřejmé, proč byla určitá varianta vyloučena z posuzování v rámci EIA, ačkoliv jde o variantu reálnou a uskutečnitelnou, a zároveň je věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje těch druhů rostlin a živočichů, které jsou chráněny podle práva Evropské unie*.“

[53] Z citovaného rozsudku šestého senátu tedy plyne, že k tomu, aby stanovisko EIA představovalo překážku pro zkoumání jiných možných podob záměru v rámci řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody, musí být v rámci procesu EIA posouzeny varianty, které reálně připadají v úvahu. K posouzení variant, které nebyly v procesu EIA posouzeny, v řízení o výjimce podle § 56 ZOPK je pak třeba prokázat, že se jedná o variantu reálnou a uskutečnitelnou a zároveň je věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje chráněných druhů rostlin a živočichů.

[54] V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015 - 51, Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěry z rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, je třeba vykládat v mezích zákonné pravomoci a působnosti rozhodujícího správního orgánu, neboť pouze v tomto rámci může předmětný správní orgán existenci jiného uspokojivého řešení reálně posuzovat. „*Jak rovněž ve zmíněném rozsudku uvedl šestý senát Nejvyššího*

správního soudu, nezbytnou podmínkou toho, aby mohla být v řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny zvažována nová varianta, je její reálnost a uskutečnitelnost a zároveň musí být věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů (viz bod 42 citovaného rozsudku). Nejsou-li dané podmínky splněny, nemůže správní orgán v řízení o udělení výjimky „svévolně" posuzovat reálnost jiných potenciálních variant, k jejichž posouzení jsou určena jiná řízení a jež spadají do působnosti jiných orgánů. V tomto smyslu je v dané věci třeba přezkoumat i postup správních orgánů při zvažování existence jiného uspokojivého řešení ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny."

[55] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále shledal: „*Kritériem pro posouzení reálnosti konkrétní varianty nejsou toliko hlediska ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, nýbrž musí být zvažovány i jiné okolnosti a jejich vzájemné vlivy, k jejichž posouzení není správní orgán v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny oprávněn. Nemá-li tedy správní orgán doloženo, že pro daný úsek prokazatelně existuje jiná reálná varianta trasy, není v rámci posuzování „existence jiného uspokojivého řešení" povinen ani oprávněn komplexně posoudit reálnost alternativních dopravních tras, které nebyly v předchozích fázích posouzeny, či naopak již byly odmítnuty*."

[56] Z uvedených východisek je třeba vycházet také v posuzovaném případě. Úsek dálnice D1 0136 se stal na základě nařízení vlády č. 283/2016 Sb., o stanovení prioritních dopravních záměrů, jedním z devíti prioritních dopravních záměrů, u kterých se aplikovala speciální procesní pravidla podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb. Z toho důvodu k němu bylo vydáno závazné stanovisko podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb. Podle tohoto stanoviska se z hlediska vedení trasy jedná o variantu, která byla posouzena v rámci procesu EIA vedeného podle zákona č. 244/1992 Sb., a k níž bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivu záměru na životní prostředí. V dokumentaci EIA byla hodnocena trasa, která byla zpracována ve studii Dopravoprojektu Brno (listopad 1999), ve které byla provedena stabilizace trasy (koridoru) a byly navrženy mostní objekty. Vzhledem k tomu, že vlastní výběr trasy byl již proveden v předchozích studiích, byl posuzovaný úsek v procesu EIA hodnocen v jedné variantě.

[57] Pro úsek dálnice D1 0136 tedy v procesu EIA i závazném stanovisku podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb. nebyly posuzovány alternativní varianty. V řízení o výjimce však nevyšlo najevo, že by existovala jiná reálná a uskutečnitelná varianta, v jejímž případě by bylo doloženo, že může představovat menší zásah do přirozeného vývoje chráněných druhů rostlin a živočichů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k posouzení variant neposuzovaných v procesu EIA v řízení o výjimce podle § 56 ZOPK nepostačuje existence jakékoliv jiné, byť i uskutečnitelné varianty, nýbrž musí být zároveň prokázáno, že tato varianta představuje menší zásah do přirozeného vývoje chráněných druhů rostlin a živočichů. Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti a správní žalobě odkazoval také na jiné potenciální varianty vedení dotčené dálnice, nejedná se o varianty, které by mohly být posuzovány v řízení podle § 56 ZOPK. Za takovou variantu nelze v první řadě považovat návrh „západní" varianty trasy dálnice, který stěžovatel předložil ve správním řízení pouze ve formě nákresu, ze kterého nelze nijak dovodit reálnou uskutečnitelnost této varianty ani její dopad na chráněné rostliny a živočichy. Tato „západní varianta" je navíc již na první pohled mnohem delší, což by nezbytně znamenalo mnohonásobně větší zábor

zemědělského půdního fondu a další negativní zásah do různých složek životního prostředí, včetně vysoce pravděpodobného zásahu do stanovišť zvlášť chráněných druhů živočichů. Ze stejných důvodů za takové varianty nelze považovat další návrhy, které stěžovatel označil ve správní žalobě. Zajištění lepší ochrany obyvatel Dluhonic, kterou stěžovatel v této souvislosti argumentuje, není předmětem ani účelem řízení o povolení výjimek dle § 56 ZOPK.

[58] Nelze rovněž konstatovat, že by v procesu EIA v roce 2000 došlo k nějakému zjevnému pochybení ve vztahu ke stanovení trasy dálnice, jelikož tato okolnost nebyla v řízení nijak doložena a zůstává pouze v rovině tvrzení stěžovatele. Nakonec nelze také přehlédnout, že stěžovatel sám upozorňuje na možné nedostatky navrhovaného „západního“ řešení, zejména protnutí biocentra Pod Doubravkou, a fakticky se tak domáhá pouze formálního posouzení této varianty.

[59] Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci meritorně bez zbytečného odkladu, z důvodu nadbytečnosti již o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[60] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[61] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[62] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil v řízení žádnou povinnost, která by mohla přiznání náhrady nákladů řízení opodstatnit, ani neshledal jiné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by zakládaly právo na náhradu nákladů řízení.

[63] Stěžovatel uhradil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000 Kč. Vzhledem k tomu, že o tomto návrhu z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nerozhodoval, a jedná se o poplatek, u něhož povinnost k jeho úhradě vzniká až právní mocí rozhodnutí o tomto návrhu (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32), soud rozhodl o vrácení soudního poplatku, k jehož úhradě stěžovatel nebyl povinen (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 21. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu